

Jocul cu marele creier

de Mădălina Boțoran

L-am cunoscut pe Andrei pe canapeaua unui prieten în timp ce împărțeam un cui. Părea culimea Bucureștiului. Toate tendințele modei se regăseau în el. 3 luni de zile, zilnic, de pe aceeași canapea, m-a evitat constant, și am început să cred că are ceva cu mine. Cât timp stătea acolo desena în continuu.

Când a început să-mi vorbească, am zis că e pe moarte. Accentua voit cuvintele legate de morți și se înconjura doar de imagini cu lucruri macabre. Ăștia nici măcar nu-i mai dădeau importanță. A început să-mi povestească de prima sa tentativă de suicid, care se întâmplase în urmă cu câteva luni, în ziua în care a împlinit 24 de ani. Știam în mare povestea, dar dacă tot a deschis gura, l-am lăsat să-mi povestească.

„M-am dus pe lângă Gara Băneasa. Am băut vreo 3 beri, am auzit trenul, m-am pus pe șină și am așteptat. Problema e că m-am pus pe șină prea devreme și gândurile au început să mă inunde. Am văzut-o pe mama plângând.”

Discuția cu Andrei se întâmpla prin primăvara lui 2014. Au mai urmat 3 în același registru, prin care l-am etichetat mai tare: droguri, relații și bani.

Droguri: Băga Andrei de toate, ketamina era preferata lui, iar boabele ajungeau în unele perioade să fie la 3-4 zile. Relații: provenea dintr-o familie cu bani, locuia în Cartierul Francez. Liceul îl făcuse la Școala Americană din Nordul Capitalei, unde fusese cam închis. După liceu a dat la Peisagistică, dar mânăriile făcute cu băieții de bani gata din cartier, l-au dus într-o cu totul altă lume. Îi plăcea grupul și devenise omul care-i pune în legătură pe alții pentru afaceri, legale sau nu.

La câteva săptămâni diferență de la spovedanie, l-am revăzut prin Aviației. Mi-a zis că are o întâlnire cu una din tipele pe care le cunoscuse pe internet. Mi-a dat niște verde și mi-am continuat drumul. Am ajuns pe aceeași canapea ponosită, și le-am zis și celorlalți de scurta mea ciocnire cu el. Atunci am aflat o altă parte a poveștii sale, că o luase razna o perioadă în 2013, ajunsese la psihiatru care l-a închis vreo 3 luni la spitalul 9. A ieșit mai legumă decât a intrat. L-am întrebat:

1. Ce l-a futut atât de tare?
2. De ce Părinții lui nu intervin?

La prima întrebare, au zis că nu e treaba mea; cum era de așteptat, nici la cea de-a doua întrebare n-aveam să primesc un răspuns concret, erau deranjați de bârfă. „Nu vorbește cu ai lui. Trece p-acasă când nu mai are haine curate, bani, sau de sărbători”.

Discuția părea seacă. În București, vezi din ce în ce mai mulți în starea lui Andrei și a părinților săi.

Mi-am adus aminte de discuția pe tema suicidului, că mă-sa i-a fost salvatorul, și mă gândeam dacă ea știe de treaba asta. A început să mă roadă povestea. Prima ninsoare din 2014 m-a prins pe aceeași canapea, cu aceiași indivizi, și dintr-o caterincă în alta, am immortalizat seara sub numele de Primul Crăciun. Eram turbați de prafuri și de fum. Ne-am bătut cu 3 kg de bomboane de pom, pe care ulterior le-am halit de foame. Andrei a început să ne povestească ce și cum a mai făcut, îl dădusem dispărut cu toții din vară. Am aflat că episodul cu buna dispoziție nu a durat prea mult. Ne-am amuzat teribil de întâmplare. S-a văzut o perioadă cu 2 mămică, pe care le agățase pe un site de matrimoniale. Și-a mai chemat un prieten și au petrecut în 4 la Clubul Rândunicilor din Rahova. După câteva zile de umblat haotic prin București a început să audă voci. Povestea amuzat situația. De frică să nu ajungă iar la 9, și-a petrecut majoritatea timpului singur printre boschetari, la blocul fantomă, construcția de 9 etaje rămasă neterminată din anii '90 de pe Nicolae Caranfil. „Am început să intru în vorbă cu ei după ce ne-am ținut unii altora partea în fața polițiștilor. Plângeam într-o seară pe una din scări, iar gaborii care patrulează zona au crezut că mi-au făcut ăștia ceva. Au început să tragă de mine, să întrebe ce căutam acolo, să îmi zică „Dă-i, bă, drumu' de-aici”. Le-am zis că sunt necăjit, să mă lase în pace, eu voiam să plâng. Doi boschetari, Gigi și Anca, au început să-i bălăcărească și a început scandalul. Ghenele de polițiști ne-au amenințat că dacă în 20 de minute ne mai gălesc acolo, ne duc pe toți la secție. Evident că nu s-au mai întors. Mi-am luat un pet de bere și l-am băut cu ei. Gigi avea 3 puști în subordine și le făcea traseul în fiecare zi. Le zicea: „Tu te duci să cerșești în Băneasa, tu aduni pet-uri și le duci la circ, vezi să nu-ti dea mai puțin de 22 lei, tu strângi de mâncare. Poate găsești și niște oase, să rămână ceva și pentru câini. Ajunsesse la 50 de ani boschetar. Mi-a povestit că îl părăsise nevasta, rămăsese fără casă și a devenit alcoolic. Nu neapărat în ordinea asta. Când apuca să se spele, îl ruga pe vânzătorul de la Agip-ul din apropiere să dea un telefon fetei sale, iar dacă și ea avea timp, se întâlneau în zonă, la o cafea. O aștepta mereu îmbrăcat la costum. Fiica sa, cu o sculă de mașină, habar n-avea că ta-su împarte o bucata de carton pe care o considera pat, cu șobolanii. Îi zicea că doarme prin prieteni.”

N-am întrebat cum a ajuns la bloc. Aveam în cap răspunsul, iar confirmarea a venit la câteva luni distanță. În schimb, am purtat o discuție pe articolul lui Mako și i-am zis că dacă tot face asta, ar putea trimite poveștile la Casa Jurnalistului. Poate iese ceva.

Despre Anca nu ne-a zis prea multe atunci.

După primul Crăciun (25 octombrie 2014), Andrei a dispărut iar din peisaj. A luat niște boabe într-o seară pe aceeași canapea ponosită și după o noapte în care s-a urcat cu picioarele pe tavan și pe somnul tovarășului proprietar, asta nu l-a mai primit p-acolo.

Ne-am revăzut la început de martie. Ca o ironie a sorții, l-am căutat ca să-mi facă lipeala cu câțiva dintre noii săi tovarăși de pe Nicolae Caranfil. Făceam un atelier de scriere creativă și voiam să exersez cu niste biografii. Era frumos afară, așa că i-am zis într-un mesaj pe Facebook despre ce era vorba. În mai puțin de 2 ore a răspuns.

„Ce faci azi? Hai acum.”

Ne-am întâlnit la Piața Amzei. Arăta sănătos. Mi-a zis că a renunțat de 2 luni la droguri și se agață de facultate. Am început să facem mișto unul de altul, înțelegea ce vreau și m-a rugat să-i așteptăm un prieten pe trotuarul de la Biblioteca Metropolitană. Vorbeam de oamenii străzii și ne uitam fixați pe femeia din scaun cu roțile de pe trotuarul celălalt. După 15 minute și 2 țigări, rămân inertă-n mijlocul discuției.

Cerșetoarea de pe celălalt trotuar tocmai „palmase” ceva unui puști îmbrăcat zdrențuros, iar în mai puțin de o fracțiune de secundă mișcarea mâinilor celor doi s-a oprit, parcă-n sincron, direct în buzunare.

M-am întors brusc spre Andrei, aveam nevoie de o confirmare. Căutam povești ascunse ale Bucureștiului și la mai puțin de 200 de metri era un ditamai subiectul de futut. Pe Andrei l-a bufnit râsul și mi-a făcut semn să mergem spre metrou.

- Bă, nu cred ce am văzut.
- Cum crezi că se distribuie drogurile săracilor din centrul Bucureștiului?
- În niciun caz așa.
- Tu nu te-ntrebi de ce ăștia nu-ți cer un leu niciodată?

Mi-a povestit despre o grămadă de mânării văzute de-a lungul timpului prin oraș, și mi-a zis că cele mai tari șmecherii implică handicapații și copiii. Nici n-am știut când am ajuns la bloc. Înainte să urcăm, Andrei m-a atenționat că există o locatară nebună, pe care e mai bine s-o evit.

„Aruncă cu pietre în tine și te înjură, nu contează că tu nu vrei să-i faci nimic. Îți dai seama că a pățit ceva de e așa.”

Am cercetat etaj cu etaj și n-am găsit pe nimeni. Nici câini, nici Anca, nici babă.

„Cred că sunt pe traseu, la treabă.”, mi-a zis Andrei, în timp ce-mi arăta niște desene. „Ăsta nu vorbea cu nimeni. Era mai tânăr și nu părea să fie la fel boschetar. Avea pensule, culori, și desena mereu. A stat pe aici până prin toamnă.”

Știa atât de multe încât am început să mă îndoiesc de credibilitatea poveștilor sale.

Am urcat pe plafonul blocului și am stat de vorbă cam 2 ore. Acolo a început să-mi povestească de a doua tentativă de suicid.

„Am început să aud cum o parte din mine urla: am să te distrug! M-am dus la ultimul etaj, m-am uitat în jos, am început să aud vântul care se lovea de reclama imensă legată de fațada blocului. Am făcut un pas în față și mi-a venit în cap o singură întrebare, care mă seacă și acum. Câți dintre ei, cei care reușesc să se sinucidă, regretă decizia când își dau ultima suflare, când realizează că e ultimul lor moment pe Pământ. Când sunt pa! ”

A început să-mi povestească cum a ajuns legumă și am rămas mută.

Cu toții avem în cap că șmecheriții din România se țin de găinării. Ce nu înțelegem e că nu trebuie să ai în pistol pentru a handicapa pe cineva toată viața.

Pe scurt, le-a făcut cunoștință unora pentru o afacere. Unul venea cu banii, celălalt cu know how. Ăla cu know how i-a dat țeapă celui care a investit banii, au ajuns să se urască, să se urmărească prin oraș, să se amenințe, să-și pună gorilele să se bată între ei. Țepuțul a considerat că Andrei face parte din schemă și s-a răzbunat pe el. Au mai fost implicate niște droguri precum scopolamină. Când ai bani, faci rost de orice în București.

S-a trezit după 3 zile la spital, urlând de mama focului. Analizele făcute la 9 au confirmat substanțele, nu și agresorii. Mai mult nu pot să vă zic.

A continuat să meargă o perioadă la psiholog.

Se chinuia să respire când îmi povestea asta, începuse să tremure, așa că și-a deschis berea. Încerca să stingă ceva în el. Poate durerea, deși mie-mi părea mai mult a scârbă față de sine.

A revenit la episodul cu aruncatul de pe bloc. Dacă în urmă cu jumătate de an chipul mamei îndurerate îl salva, de data asta, zicea că s-a ajutat singur. Și-a zis că trebuie să scape de vocea distructivă din capul lui.

M-am văzut într-un film prost.

Când am coborât, am găsit-o pe Anca care venise de pe traseu. S-a bucurat să-l vadă pe Andrei, se vedea că-l consideră prieten. Găsise în gunoiul din stația lui 5 niște rămășițe de shaorma și își căuta pisicile să le dea de mâncare. Eu îmi pierdusem cheful de a mai afla ceva.

„Două zile n-am găsit nimic de mâncare. Am adunat niște pet-uri și le-am dus la Băneasa. M-a păcălit aia cu 5 lei, dar n-aveam cum să ajung până la Circ. Dacă mă duceam acolo, puteam să rămân și fără pisici. Au venit hingherii și mi-au luat-o pe Poama, cățeaua aia albă. Doamne, cât am plâns după ea. ”

- Tu ai mai scăpat de crizele alea ale tale?, îl întrebă cu un zâmbet știrb pe Andrei.

- Anul ăsta am avut doar trei.

- Văd că ți-ai găsit jumătatea.

Am tăcut amândoi. Andrei știa că voiam să aflu mai multe despre ea, și nu i-a zis nimic.

Faptul că eram cu Andrei i-a dat încredere în mine, și din una în alta a început povestească viața. Am întrebat-o cine mai locuiește în bloc. Mi-a zis că a rămas singura locatară după ce a venit poliția să-i evacueze în iarnă.

„M-am ascuns la subsol printre gunoaie și șobolani cu pisicile și 3 pui de câini. Țștia n-au curaj să coboare acolo. Am stat acolo în întuneric și printre căcați 3-4 ore, până au plecat toți. Am plâns toată ziua după Poama.

Mi-au luat și hainele. Noroc că găsisem în urmă cu câteva zile o vestă pe care o pitisem într-o cutie de gaze de pe lângă metrou. Cutiile alea galbene sunt cele mai bune șifoniere. ”

S-a întors către Andrei.

- Zici că n-ai mai avut crizele alea ale tale, că ești mai bine acum. Cred că fata-i de vină.

- Au fost 2 la începutul anului, dar am scăpat în 2-3 zile. Dumnezeu vrea să-mi revin.

- Eu, să știi, l-am măscărit pe Dumnezeu. Și pe mama. Țștia 2 sunt de vină pentru o viață de chin și jeg. A abandonat subiectul.

„Acum e mai nasol că nici nu mai e nimeni aici. Sunt singură în tot blocul ăsta. După-amiaza stau și mă uit cum trec mașinile, beau o bere, visez la bărbați frumoși. Ce dracu' să fac. Mi-au furat și radioul ăla cu baterii. Noroc cu animalele astea. Mai am și eu cu cine să vorbesc. ”

- Nu ți-ar fi mai bine la un cămin, un centru în care să stai? Am întrebat ca o amatoare.

- M-aș duce dar nu am acte și ăștia nu te primesc fără. Se mai poartă și urât cu tine.

M-am retras cam 5 minute din discuția lor. M-am uitat la tot blocul ăla încercat să-mi imaginez cum ar arăta lumea ca o mare de zgomote. Să n-ai cu cine să vorbești, să-i ceri ajutorul, să știi că te poate omorî unu', fără cineva căruia să-i pese. Să fii înconjurat de oameni și să fii cu adevărat singur pe lume.

M-am dus pe trotuarul de pe Nicolae Caranfil și am încercat să mă pun în pielea ei, să observ ce se petrece în jurul meu. Am așteptat să treacă prin fața mea cineva. N-am așteptat prea mult. Fărămele lor de discuție păreau altă limbă, și chiar dacă am știut că e un exercițiu prost, m-a ajutat puțin. Au trecut două gagici. Una se plângea că nu i-a dat unu' like pe Facebook. Ce-i ăla like? Ce-i ăla Facebook?

Am întrebat-o pe Anca. Întrebarea mea a sunat de parcă făceam pe deșteapta.

- Nu știi, dar are treabă cu drăcia aia de telefon, nu?
- Ce părere ai de oamenii pe lângă care treci? Continuuam să pun cele mai proaste întrebări. Ce bine că n-am vrut să mă fac reporter.
- Sunt niște proști. Au o viața lipsită de griji și ei o văd plină cu probleme. Se văicăresc într-una. Să vină pe traseu cu mine, să încerce să facă 10 lei, să-și ia o pâine, o bere. Sensibilă fată ți-ai găsit, băiete!

Andrei i-a povestit întâmplarea de la Piața Romană. A bufnit-o râsul.

„Știi cum făceam banii pe vremuri, prin 2000? Mergeam cu o țigancă care abia născuse pe lângă gară. Stăteam pitită și așteptam să treacă fete d-astea ca tine, moi. Când vedeam una, țiganka se ducea glonț și o ruga să-i țină un pic copilul până scoate niște lapte din plasă, sau se făcea că-l scapă. Când o vedea p-asta cu plodu'n brațe, o amenința că dacă nu îi dă banii că începe să urle că vrea să-i fure copilul, că o așteptă cineva după colț. Depindea de moliciune. Eu stăteam să o păzesc de poliție. Majoritatea lor picau în plasă, mureau de frică, îi dădeau bani, mâncare. A mers bine cam 2 luni de vară, până când au prins-o ăștia-n fapt. Am fugit. Nu mai știi nimic de ea.”

Cum naiba să-ți iasă așa scamatorie? Răspunsul n-a întârziat să apară. Eram și eu o moliciune. Mi-am amintit cum m-a fraierit una, că e venită din Franța și că i-au furat geanta, că vrea să ajungă la Brașov unde urma să se vadă cu ceilalți. Era șchioapă de un picior, ne-am înțeleș în engleză, că habar n-am franceză. Rușinată de gestul conaționalilor, i-am dat 20 de lei fără să mă gândesc o clipă că e manevră. După 2 zile am văzut un articol în care se plângea una de vrăjeala așa numitei franțuzoaice și mi-am dat seama cât de proastă am fost.

Începuseră să abereze de la prea multă bere așa că am abandonat discuția lor. M-am dus glonț spre oamenii care puteau să-mi mai zică câte ceva despre Andrei.

Mi-am dat un pai cu gagică unuia dintre prietenii lui Andrei din copilărie și am luat-o la întrebări. Asta a crezut că-mi place de el și după 2-3 tachinări banale a început să-mi zică-n mare, ce mi-a povestit și Andrei.